

STINAPA INFORMEERT

EXOTISCHE SOORTEN IN DE BONAIRIAANSE CULTUUR (deel I)

Derde artikel over de verwijdering en beheersing van exotische soorten in het Washington Slagbaai Nationaal Park. Laten we maar eerst even vaststellen dat zonder exotische soorten er helemaal geen cultuur geweest zou zijn op Bonaire. De mens is namelijk ook een exotische soort op het eiland. En de enige soort die cultuur kan creëren. De mens staat erom bekend dat zij zich kan aanpassen en kan overleven in elke omgeving die deze planeet biedt. Van de aller koudste lokatie aan de polen tot de heetste en droogste woestijn. Daar is de mens inderdaad toe in staat. Maar in tegenstelling tot andere dier- (en planten) soorten, die hun organisme aanpassen om zich in een andere omgeving te kunnen handhaven, maakt de mens juist aanpassingen aan de omgeving. Gewoonlijk doen zij dit zonder de effecten op lange termijn in aanmerking te nemen. Een paar honderd jaar geleden was dit soort gedrag prima aanvaardbaar. Toen was het maken van deze veranderingen in de omgeving nog van het allergrootste belang voor het voortbestaan van de soort. Bonairianen waren geen uitzondering. Er zijn maar weinig soorten die zich zouden kunnen aanpassen aan deze omgeving en goed zouden gedijen. De eerste inheemse mensengemeenschappen die een paar duizend jaar geleden op Bonaire arriveerden, brachten een aantal planten en dieren met zich mee. Het hoofddoel van deze mensen was het overleven. Daarom brachten ze niet meer mee, of verbouwden ze niet meer dan hetgeen ze dagelijks nodig hadden. Om die reden was het effect op de inheemse soorten minimaal of verwaarloosbaar. De Europese kolonisten echter, met hun honger naar rijkdom en vergaring van goederen en aanleg van dorpen en steden hadden veel meer middelen nodig dan de inheemse voorgangers. Het grootste probleem met de exotische planten en dieren die de Europeanen meenamen was niet de soort zelf. Het grootste probleem was het gebrek aan besef van de gevolgen die de nieuwe soorten op de omgeving zouden hebben. Als ze niet meer nodig waren werden ze aan hun lot overgelaten. Denk aan ezels, varkens, ratten en katten. Het is aannemelijk dat dit gemis aan besef niet aan nalatigheid, maar aan onwetendheid te wijten was. Dat is tegenwoordig niet meer het geval. Nu hebben we wel de informatie en kennis over de gevolgen. Dus komen we niet meer weg met smoesjes om onze verantwoordelijkheid te ontlopen. In het volgende artikel kom ik hierop terug. *Geschreven door Fernando Simal, vertaald door Marcel Nahr.*

Wilt u reageren of meer informatie: STINAPA telefoon: 717- 8444, info@stinapa.org

NOS TA BIBA DI NATURALESA

Traha huntu na un desaroyo duradero pa Boneiru